

אלי ואורחת באכזיב
אני בעד אהבה חופשית...

זה לא ענייני. כשהגיעו לפה ההיפים עם הסמים, גירשתי אותם מיד. אני נגד התמכרות, גם נגד אלכוהול." עכשיו הכל שקט במקום. אין עוד סנסציות ואורגיות המוניות. הכל הרבה יותר רגוע.

אלי הודה שההאטה הזאת בטמפו נובעת גם מהגיל. לא נעשים צעירים יותר.

"העיסוק עם אנשים כבר די נמאס לי. בקיץ אני חייב לקבל תיירים כדי להתפרנס. במשך שנים הקדשתי זמן לכל אחד. סיפרתי סיפורים. זה מעייף, הרבה יותר מעייף מאשר סתם לעבוד בטורייה."

איך העסקים?
"רע, פשוט רע. שנה אחת היו קטיר שות, אחרי זה באה מילחמה שארכה שלוש שנים. אחרי זה היו מרוזות בים. עכשיו, כאילו כמתנה, נתנו את האיני תיפארה."

"אני רגיל לארח בשנים רגילות ממוצע של 100 איש ללילה. הלילה יש 20. אף פעם לא הייתי בטוח מבחינה כלכלית."

"מכיר את הערבים..."

"**רבה חברות שלי היו נגד ה'חשמל', אמרו שהורס את האוויר** רה. אך אני חייב, למען קידום המקום."

אלי ורינה: מתנת-כלולות
בחדרים שונים, בסיסות שונות

הידיעה שאני פשוט זקוק לחיים כאלה." ושוב על העבר: "חזרתי מחו"ל ב-1952, עמוס מאוד. נפשי היתה מלאה בחוויות וברעיונות חרשים. חיפשתי מקום שבו אוכל להתרחק מקירבתם של אנשים. פשוט לא הייתי צריך אותה. מצאתי מיקלט אצל אחותי, עליזה הרצוג, כמושב לימן, לא הרחק מאכזיב. (עליזה היא אמה של מירי הרצוג, שגרה צצה בנואיבה). התחלתי לתור את הסביבה. חיפשתי קצת בתילים שליד המושב, וגיליתי מימצאים ארכיאולוגיים. באחד מסיר ריי חציתי שורת-בור לכיוון מערב. הגעתי, בראשונה בחיי, לאכזיב. נדהמתי. גיליתי מקום נהדר, בארות ובוטת נים ובתים, והכל שומם. כאילו הזמן קפא שם, מאז שגירשו את הערבים ב-1948. היום כבר אי-אפשר למצוא שום שאריות מזה, הממשלה הרסה הכל. מייד ידעתי שזה המקום שבשילי. אנשים לא האמינו בי. אמרו לי שלא אצליח להחזיק מעמד אף יום אחד.

היני בר, העולם הזה

הבניסה למוסיאון
הרחות הרסו את העולם...

הייתי בטוח שהם טועים." הוא העביר את חפציו לחושה קטנה ליד קיר-מים ("כבר לא קיימת היום") והחל בחייזר כנוי. הוא הזמין קורות מנהריה והתחיל לבנות. חי מריג, מבר קרפיונים טריים לאנשי מושב לימן.

היתה שנה של שקט. איש לא שמע ואיש לא ידע. שנה של פריקת מתחים. קירבה לאדמה, אכילה רק מתוך צורך קיום בסיסי, הסתפקות במועט. הכל כמו בחלום. עד שיום אחד...

מישרד האפוטרופוס לנכסי-נפק דיים, לימים מינהל-מקרקעי-ישראל, החליט שמשוה אינו מוצא חן בעיניו. אלי הבורד בשטח העצום. החליטו לג' רש אותו, למרות ששום תוכנית חלי-פית לא היתה אז לקרע. המאבק החל. אלי כמעט גורש מהחלום שאותו פנה בבקשות. איש לא נענה. באותם ימים של ראשית המדינה, לא היה לאיש זמן להקדיש לתימהוני מאכזיב. רק גוף אחד, שנתרם כבר אז לעוררתם של מי שנפצעו מהתעמרות המימסד, הסכים לעזור.

מאבק בטחנות-רוח

למה מדינה?
אנשים חושבים שרציתי לעשות מעצמי איזה מלך מקומי. להרגיש שיש לי תואר. שטויות! זה היה אקט סימלי, כדי שלא יקחו ממני עוד, כדי שלא יהרסו עוד את אכזיב. מאז המשכנו באותה המתכונת.
ובנימה עצובה משוה:
"נתתי את הטובות בשנותי למאבק הזה. במקום לפתח, נאבקתי בטחנות-רוח. היום, פחות מתמיד, אני מבין למה נלחמו בי בכל השנים האלה. למה להור ציא ממישוה את כל כחותיו, אם בסופו של דבר ממילא נתנו לו הכל? כמו בי מילחמת איראן-עיראק (שוב שורשים). המון נהרגו, וחזרו להתחלה. עכשיו אני כסוף המאבקים. אתרי

חיים בן-סימון